

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Seres Anna

Cím: .....

Hősies munka a Duna felett — az új hídért

Forrás: .....

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

624.2

Hely: .....

Idő: .....

" 1952 "

Személy: .....

Helyszám: .....

1952 szeptember 18-a örök-ké emlékezetes, nagy napja az épülő Petőfi-híd történetének. Ezen a napon érték át Pest-ről Budára a Petőfi-híd alsó övtartói. Ez azt jelenti, hogy összeszerelték az utolsó hídmezőt is. A hídépítők boldogan nézik alkotó kezeik nagy művét: a kész hidat. Igaz ugyan, hogy a hidat még csak az építők nevezik „kész”-nek, mert az egyszerű szemlélő még nem láthatja a híd főtartóit, a korlátokat, az út sincs betonozva még, s a híd egyes részei nem állnak meg „saját lábukon” — egyelőre a daruk tartják. Mégis: a Petőfi-hídon már át lehet „gyalogolni” Budára. A híd pesti feljára már a villamossíneket is rakják, pedig a hídon még hatalmas nyílások tátonganak. Lent az állványoknál örvénylően kavargó a Duna, felette pedig zsaluzók, betonozók, hegesztők dolgoznak, nem törődve a szédítő mélységgel. Délelőtt még motorcsónakon jutottunk át Pest-ről a budai partra. Kísérőnk azonban büszkén a hidra mutatott: „Ha este visszajövünk — mondta —, már nem csónakkal, hanem „szárazon” is átjuthatunk. Addigra áll már a felső övtartó...”

Munkában a hídszatók hősei

A hídépítők leleményes, kezdeményező munkájának eredménye ez. Az ember alkotóképessége, tudása megsokszorozódik, ha a hazaszeretet érzése fűti. Olyan erő ez, amit nem lehet helyettesíteni semmivel, s ami szárnyakat adott a hatalmas vaskolosszus, a híd építőinek is. A haza forró szeretete adott erőt az időjárással küszködő szegecselőknek, ez irányította a daruk tartóját, s nem utolsósorban ez készíteti új gondolatokra az embert. Ime, ez a titka a Petőfi-híd gyors felépítésének is.

A hídépítők közül többen már a Kossuth-híd legendás csatájában is résztvettek. Nagy László, a szerep-

csoport vezetője mögött is sok izgalmas és dicsőséges hídszató van már. Csoportjában dolgozik Nagy Sándor — helyettesének tartják, nem hivatalosan, csak úgy munka közben. Összeszokott a két ember, hiszen már a harmadik hidat építik együtt, ismerik egymás gondolatát is. Nagy Sándor fiatal, de mégis úgy emlegetik, mint igen tapasztalt embert, jó munkást. Ezt a véleményt nem szavakkal, hanem tetteivel érdemelte ki. Kevésbeszédű, pedig lenne miről beszélnie. Hosszú, szikár fiatalember, arcából érdeklődő barna szempár sugárzik és hatalmas tenyerén erdes barázdákat vont a munka. Igazi, harcos, hídépítő kéz ez.

1945-ben kezdte ezt a mesterséget. Szülőfalujában, Tiszafüreden a vasúti híd építéséhez jelentkezett. Ettől kezdve életének állomásait újjászülető hidak jelzik. Dolgozott a szolnoki tiszahídnál, a déli összekötő vasúti hídnál, aztán a Sztálin-híd építéséhez került. Itt lett szakmunkás. Emlékezetes nap volt életében, amikor letette a

szakmunkásvizsgát. Ezentúl mindig a szerelőcsoport élén haladt. Soha nem kímélte erejét, de most, a Petőfi-hídnál úgy dolgozott, mintha óriások ereje költözött volna karjaiba. Pirkadattól sötétedésig, mert másként nem készülne el határidőre a Duna új ékesége. Ev elején magas árvíz volt. Nem tudtak több napig munkához látni, azután pedig esőzéstől kellett tartani, s ez is hátráltatja a munkát, hosszabbítja a híd megszületésének hónapjait. Ezért dolgoztak a Petőfi-híd építői még akkor is, amikor a közeli Műszaki Egyetem homlokzatának vörös ötagú csillaga már izzóan ragyogott az éjszakában.

A munkások ötletei gyorsítják az építést

A hídépítőket egy kérdés foglalkoztatta ezekben a napokban: mit lehetne tenni

azért, hogy behozzák a késedelmet, amit a természet kényszerített rájuk. Nagy László, az öreg mester gondolkodott, s amikor megszületett az ötlet, a kész tervet megbeszélte tanítványával, Nagy Sándorral is.

Eddig úgy történt a szerelés, hogy a főtartókat ideiglenes felfüggesztő berendezéshez szerelték. Erre azért volt szükség, mert az anyag még nem tartja meg önmagát. Amikor később a felső övtartót is hozzászertelték, akkor az előbbi, ideiglenes berendezést leszerelték. Így ment ez minden 10—12 méteres „mezőben”. Nagy László javaslatára a felfüggesztő berendezést egyszerűen elhagyják és a hídalkatrészt a szerelés idejére ideiglenesen úszódaruk tartják. Ezzel mintegy 200.000 forint értékű munkát takarítottak meg és öt héttel korábban hozták a híd avatását. Nagy Sándor lelkesedett a tervért, s amikor először alkalmazták az új eljárást, olyan gyorsasággal dolgozott, mint még soha.

Amikor elbúcsúznak Nagy Sándortól, munkatársaihoz fordulva halkán ezt mondja: „Nemcsak itt, a Petőfi-híd építésénél dolgoztam én 24 órát egyhuzamban. Tiszafüred — az volt aztán a munka. Jött a nagy ellenség — a jég, s éjjel állványt bontottam, nappal szegecseltem és szállítottam. Ugy elrepült a 36 óra, hogy észre sem vettem. Eleinte éreztem a csípős, hideg szelet, de hiába: a hídnak állnia kellett...”

— Miért nem mondta el mindezt? — kérdezzük Nagy elvtársától.

— Hát igen, ha valami hőstettet vittem volna véghez, akkor beszélnek róla — válaszolja —, de így... Nem sok a mondanivalóm. Amit én teszek, az nem hőstett, csak munka, amit kötelesség elvégezni. Kötelessége minden hídépítőnek, hogy két kézzel „megfogjon” minden percet, amellyel a híd építését gyorsíthatjuk...

Seres Anna